

Žádný opožděný čert s Mikulášem. Spíš nadílka jak od Jéžiška! Nadělovaly dvě skupiny, brněnští **Trapeři**, první skupina **Roberta Křesťana** ze 70. let minulého století, a sestava **Peklo**

o bratří Malinů alias Malina Brothers. Pánové si odskočili ze svých domovských kapel, aby zavzpomínali na muziku, kterou kdysi hrávali, na které vyrůstali a mají ji rádi. A kdy se ten netradiční koncert uskutečnil? V neděli 23. ledna 2011 v pražském Mlejně. „

Bezva večer, kdy se úsměv usadí a nezmizí ani po skončení,

“naprosto trefně vystihla své pocity z atmosféry hudební nadílky Renata Králová v podtitulu své fotogalerie. Přestože uplynulo už několik dní, ani můj úsměv nemizí. Jak postupně upravuji videa a vybavuji si detaily z vystoupení, culím se teď i na klávesnici.

Nejprve vystoupila skupina Peklo, bratrská trojice **Luboš, Pavel a Pepa Malinovi** a s nimi **Pája Peroutka**

. Všichni pocházejí z Náchoda a po léta se scházívali v hospůdce v nedalekém údolí Peklo ke společnému hraní. Když je Robert požádal, aby předskakovali Traperům, pozvání přijali, ovšem s pocitem, že to bude peklo. Předvádět své hospodské hraní na podiu je prý nikdy nenapadlo. A tak se rozhodli průkopnický nabídnout takzvaný americký model, kdy muzikanti přebírají skladby od různých autorů a interpretů. Možná, že kapela složená z doprovodných hráčů (Cop, Reliéf, Druhá tráva - zde se nakonec potkali všichni) zpočátku měla trému, ale po zahřívací instrumentálce ji obecenstvo svou bouřlivou reakcí jistě zažehnilo. A dál už se i aktivně zapojovalo, protože pánové navodili atmosféru pekelské hospůdky písničkami svých někdejších vzorů. Byla to radost zazpívat si s prvotřídním bandem například

Když náš táta hrál

El Paso

nebo si zaburácet

Jupííí čertééé di rači dál

... Samozřejmě, když máte na podiu takové šikovné hráče, nechyběly další instrumentálky, například autorská

Dračí studna

s počátečním dialogem Lubošova banja a Pepových houslí, či

Sweet Home Sweet

s Pavlem na autoharfu. Průvodní slovo kořenilo bratrské pošťuchování, i ladění Pavlovy autoharfy nezůstalo ušetřeno veselých poznámek, ale poslední slovo měl samozřejmě nejstarší Luboš :-). Pověstnou třešničkou na dortu, vlastně malinou, že, byl sólově zpívající Malina Luboš. Hladivým sametovým barytonem vtiskl tu pravou náladu dvěma písničkářům kamaráda

Mirka Skunka Jaroše

. K písničky

Život běží dál

má vztah už od mládí, dokonce s ní soutěžil s vojenskou kapelkou v ASUTu (Armádní soutěž umělecké tvořivosti, pro toho, kdo nepamatuje), v dobách své „furtácké“ hudební kariéry.

{denvideo <http://www.youtube.com/watch?v=yozxfNDXmRM>}

Ještě působivěji vyzněla v Lubošově podání

Lady Yesterday

, vroucné vyznání, uvěřitelné tak, jak to u interpreta skunkovek Wabiho Daňka necítím. Kolik talentů vlastně Luboš ještě má, a je vůbec něco, co ten kluk neumí? Pavel ještě přidal skunkovku

Jsem volnej jak pták

s věnováním dramaturgyni Mlejna Marušce Navrátilové, a pak se „předskokani“ Pája (kontrabas a kapelník, bráchové se totiž mezi sebou nemohli na kapelnictví dohodnout :-), Luboš (banjo, kytara), Pavel (kytara, autoharfa), Pepa (housle, whistle), s občasným hostem Lubošem Novotným (dobro) rozloučili, aby uvolnili podium následujícím „poskokanům“ Traperům.

Definitivní tečkou byl bravurní banjistický kousek

Flint Hill Special

, instrumentálka, která Luboše Malinu jako kluka okouzila natolik, že se stala jedním z důvodů, proč se asi v 15ti letech dal na banjo.

Trapeři se také uvedli instrumentálkou legendárních **Flatt & Scruggs**, klasikou *Foggy Mountain Breakdown*

(Ba

njo z *mlžných hor*

). Robert Křesťan zavzpomínal, jak právě tuto skladbu hrál jako sedmák na banjo s jedním spolužákem na kytaru, když se k nim do třídy vřítel deváťák

Pavel Petržela

, který by se normálně z žádnéjma sedmákama nebavil, s Robertem ji dohrál a na místě spolu založili kapelu. Trapeři v dobách svého působení měli na repertoáru většinou převzaté skladby. Opatřoval je texty Robert Křesťan, jak řekl, odpovídaly originálům snad jen duchem, ale v žádném případě obsahem. Když se do nich zaposloucháte, přesvědčíte se, že formou naznačovaly osobitost příštího brilantního mistra slova. Před nějakým časem pánové z Traperů, také někde v hospůdce, „starý fláky“ začali oprašovat a hrát, až se rozhodli, že je zkusí připomenout i divákům. Uvědomila jsem si, kolik melodií mi bylo povědomých z doby před 35 lety, jen s jinými texty. Muzikanti zřejmě čerpali z podobných zdrojů omezených železnou oponou. Například

Baladu o cínovejch vlnách

(

Lily of the West

) jsme kdysi pěli jako

Růže z Louisville

s textem kamarádky Heleny Nesnídalové.

{denvideo <http://www.youtube.com/watch?v=HcTJqnAGIac>}

Dostal jsem facku od silnice

(
City of New Orleans
) hráli českobudějovičtí

Bakaláři

pod názvem
Modrá uniforma

,
Pět prázdných sluncí
mi zase připomnělo Křesťanem zpívanou
Faleš lásky

(
Fair and Tender Ladies
) ze vzpomínkového alba brněnských

Poutníků

Písně brněnských kovbojů

. S písničkami jsem se nostalgicky vracela do mládí, což musí úsměv vyvolat, v tom mi jistě ti starší z vás dají za pravdu. Od Traperů sedmdesátých let znám jen jednu autentickou nahrávku z Dvorany Porty 1976. Je to

Kecavej d'ábel

(
Silver Tongued Devil

) od Krise Kristoffersona, kterou osmnáctiletý Robert „křičí“ spíš ještě chlapeckým, ale smělým hlasem! Ve Mlejně ji zazpíval už s nadhledem a klidněji. Líbil se mi i rokovější Kristoffersonův
Jesse Younger

nebo

Nevěřím

(
Sweet Home Sweet

), oproti předchozí interpretaci Pekla v pomalejším tempu. „Starý fláky“ si „staří páni“ :-)) užívali, a obavy, že se možná „historicky znemožnějí“ se přijetím obecenstva jistě rozplynuly.

Trapeři zahráli v Praze teprve potřetí a těžko prý zde mohou být legendární, jak s úsměvem zpochybnil nápis z plakátu Robert Křesťan.

Poprvé to bylo v Malostranské besedě v roce 1976, kdy nemocný Robert prý zapíval hlasem Ladislava Vodičky :-), podruhé před dvěma lety ve Mlejně jako hosté tehdejší Petrželovy kapely. Čtvrtý pokus, jak dobýt Prahu, už prý už nebude. Ale kdo ví, že? A kdo tvoří současnou sestavu? Pavel Páca Petržela (mandolína) též spoluhráč z Poutníků, Křesťanův spolužák Petr Surý (kontrabas), Tomáš Buzek (foukací harmonika a dobro), neTraper Luboš Malina (banjo) a Robert Křesťan (kytara). Robert v Traperech hrával na banjo, prý to bylo „nezapomenutelné“ :-), proto teď Lubošovi raději post banjisty přenechal. Robert a Luboš jsou hudebními partnery

Peklo s Trapery

Napsal uživatel Džexna
Úterý, 08 Únor 2011 18:24

„registrovanými“ už 27 let, hráli na banja v Poutnících a v roce 1991 založili Druhou travu. Dali si prý závazek, že spolu vydrží déle než Flatt & Scruggs. Pánové, přejeme si totéž! Trapeři poděkovali nejpočetnější návštěvě, jakou kdy v Praze měli, za vlídné přijetí, poděkovali i předskakující mnohem slavnější skupině bratří Malinů a pozvali je na podium, aby si společně zajamovali. Na úplný závěr jsme si všichni zapívali písničku, jejíž první verze vznikla již za Traperů, *Pojďme se napít*. Tak končilo Peklo s Trapery, koncert, který připomínal setkání s nejmilejšími přáteli v příjemné hospůdce, kde se dobře bavíte. Co znáte, zpíváte, co ne, s potěšením posloucháte, jen si tak podupáváte do rytmu, a pak vám je ještě dlouho moc hezky.

[Fotogalerie od Renaty Králové](#)

Videa: <http://www.youtube.com/user/Dzexna#grid/user/FB5A03328BA124A0>
<http://www.youtube.com/user/Dzexna#grid/user/387E4193481B6DF9>